

"BAITA DEABRUEK ERE SINESTEN DUTE"

(Jac 2, 19)

Esaldi famatu hunek ha-
maika zer-esan eta hizpide
sortu ditu. Santiagoren es-
kutitzean dator. Ikus de-
zagun pasarte osoa: "Jain-
ko bakar bat dela sinesten
omen duzu zuk. Bapo. Bai-
na hori baita deabruiek ere
sinesten dute eta sineste
horrek dardaraz jartzen di-
tu".

Fedea, eta ez obrak, be-
har direla dioenari bota-
tzen dio arrazoi hau Sani-
tiagok. Esaldiaren nondik
norakoa aski garbi dago,
bada. Sineste huts-soilak
ez gaituela salbatuko. Si-
nesteak emankor behar
duela izan, fruituak behar
dituela berekin: hori da,
azken batean, Santiagok
azpimarratu nahi duena.

Gauzak hertsiki eta ze-
hazki hartzera, ez da
berdin deabruaren kasua
eta fededun bekatiaren
egoera, nahiz eta gauza
batzuetan antzeko izan.
Alde handia dago batetik
bestera.

Izan ere, fededun beka-
tariak, fedea dioena aitort-
zen duenean, badu bere
baitan goi bizitzearen ilin-
ti bat, deabruak ez duena.
Jainkozko bizia ez dago
zeharo itzalia harengan.

Horregatik, eta Trentoko
Kontzilioak dioenez, obra-
rik gabeko fedea ere ba-

du zer-ikusi salbazioaz.
Goi bizitzearen agerri
eta lekuko bat da beti ere
(Ikus D 808, 838 etab.).

Bera bakarrik, ordea, ez
da aski salbatzeko. Fede
salbagarriak obrak ere be-
har ditu. Eta hortara dihoa
Santiagoren esana. Gehia-
go ere esango digu: horre-
lako fedea gorputz hilaren
paretsu dela (Jac 2, 26).

Gure Axular-ek ere hori
bera irakasten du. **Ger-**
oren toki batean (Ax 294)
bi fede molde daudela dio,
bata bizia eta bestea hila.
Eta beste batean (Ax 33)
hunako pasarte hau ira-
kurtzen digu: "Gauza se-
gura da eta egiazko fede-
ak erakusten duena, sal-
batzeko, zeruko lorian sar-
tzeko, ezirela desira onak
berak asko. Baina behar
direla lainkoaren mana-
mendu sailduak, desiraz
bezala obraz ere konplitu.
Haur da egia, eta haur
girstino garen guztiok si-
neste dugu".

—oOo—

Sineste eta bizia bakoi-
tza bere aldetik ibiltzea
ez da oraindik gaitza, noski.
Santiagoren garaian ere
bazen. Halako hesi bat
edo leze bat egon ohi da
bataren eta bestearen artean.
Eta horren kontra di-
hoa eskutitz hau.

Jainkoaren Semea gizon

egin zenetik, guregatik hil
eta hilen artean piztu ze-
netik, dena berri eta lehen
ez bezalako bihurtu da.
Horrelakorik gertatu ez ba-
litz bezala bizitea ez da
posible, edo ez luke posi-
ble izan behar, kristaua
benetan kristau izatekotan.

Begi berriak eta gauzak
neurtzeko neurri berriak
ekarri dizkigu fedea.

Hori da Santiagok jakin
arazi nahi diguna. Eta hor-
tarako giza bizitzearen sail
asko aipatzen ditu, fedea-
ren eraginakin hoiak ikus-
kera nola aldatu den era-
kutsi nahiz. Izan ere, fede-
ak ekarritako argi berrie-
kin giza balioen neurriak
atzekoz aurrera eta azpikoz
gora jarri baitira.

Horra sail hoietako bat:
Ezbeharrak eta saminak.

"Zorionekoak zuek, ez-
behar eta saminetan zau-
detenok" (Jac 1, 2). Hasie-
ra-hasieratik baieztape
bitxi hau prantatzen digu
Santiagok. Eta segituan
ematen du bere esan harri-
garri hunen arrazoiak: ho-
rrela sendotzen eta fintzen
baita fedea, urrea arra-
goan egin ohi den bezala.

Guk nekea eta ezbeha-
rra segitun uxatu nahi izat-
en ditugu geuregandik.
Dena leun eta eroso nahi
genuke. Ezbeharrak eta oi-
nazea oztipo huts iruditzen
zaizkigu. Baina oztipoa,
oztopo izanik ere, zerbaite-

tarako da. Oztopoari esker, oztopoa garaituz heltzen da gizona bere gizontasunaren maila betea irixtera.

Fedean ere halatsu gertatzen dira gauzak. Probarik ikusi ez duenaren fedea ez dakizu zenbat balio duen. Probekin egiztatzten da hori. Proba hoienez bidez fintzen eta sendotzen da fedea. Horregatik zorionekotzat jotzen ditu Santiagok probak jasaitzen dituzten fededunak.

Pobreak eta aberatsak: horra beste sail bat fedearen etorreraz azpikoz gora jarri zaiguna. Bai. Pobre eta aberatsen arteko gorabeherak neurtzeko metro berria ekarri digu fedea. "Gizarte maila apaleko fededuna bego harro gertatu zaion handitasunaz, eta aberatsa, aldiz, gertatu zaion apaltzeaz" (Jac 1, 9).

Zer esan nahi ote digu Santiagok hizkera modu hunekin? Bistan da: balio berriak etorri direla mundura, ondasun berriak. Beste ondasun batzuk dira orai, balio trinkoa eta iraunkorra dutenak; eta hoienez aurrean lurreko ondasunen distira asko goibeldu da.

Tamalez, ordea, gauza guzti hauek teoriarik geldi daitezke. Eta hori izan ohi da gure betiko bekaturia.

Beste gauza bat ere goratzen du Santiagok, fededun jatorrak bere ahalen neurrian beti egin behar duena: premia gorrian denari laguntzea. Ez da aski hitz onak esatea (Jac 2, 16).

Eta beste bat oraino: mihiari neurriak hartzea (Jac 3, 16). Hori egiten ez de-

lako, zenbat kalte, zenbat hondamen ez dira gizonen artean gertatzen!

Despita, setakeria, elkarren arteko sesioak: guzti horri uko egin behar dio kristauak.

Hitz batean esateko, bakearen errole eta zabalzaile behar du izan kristauak, ez liskar sortzaile (Jac 3, 18).

—oOo—

Kristauontzat ispilu bat utzi digu Santiagok geure buruak bertan ikus ditzagun.

Fedea ikuskera berria dakar berekin, gauzak

neurtzeko neurri berria. Baina guzti horrek ez du teoria hutsa izan behar; eta tamalez hala gertatzen da askotan.

Kristo hilen artean berpiztu zenetik, neurriak aldatu dira, lehengo neurriek ez dute gehiago balio. Baina ikuskera berri hunez gure bizitza aldatzeko aina indar izan behar du.

Hortan saiatzen ez den kristaua ez da benetan eta osoki kristau.

Haren fedea gorputz hilaren itxura du.

Fr. L. Villasante